

Arrest

nr. 144 173 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 juli 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als partner in een duurzame relatie. Op 18 januari 2013 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 27 augustus 2014 wordt een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer de burger van Unie die zij vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet langer op het gezamenlijke adres verblijft; op 12.03.2014 wordt hij ingeschreven op een ander adres. Op 24.03.2014 wordt de wettelijke samenwoning officieel stopgezet; op 11.04.2014 wordt de referentiepersoon afgeschreven naar het buitenland.

Op 25.04.2014 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins – en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’. Deze instructies werden op 03.06.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- verklaring ongehuwde staat dd. 23.04.2012; kopie geboorteakte; emailverkeer tussen betrokkene en de referentiepersoon; gezamenlijke foto's; aankomstverklaring dd. 03.07.2012; verklaring wettelijke samenwoning dd. 03.07.2012; bijlage 19 op naam van de referentiepersoon dd. 03.02.2012; bijlage 19ter op naam van de betrokkene dd. 03.07.2012; schrijven stad Antwerpen aan zowel stad Antwerpen aan zowel betrokkene als de referentiepersoon dd. 03.02.2012, 03.07.2012 en 16.07.2012; kopie internationaal reispaspoort op naam van betrokkene; kopie internationaal reispaspoort op naam van de referentiepersoon en op naam van derden; vliegtuigticket KLM op naam van de referentiepersoon; aankoopbewijzen op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon dd. 04.04.2011; model 2 op naam van betrokkene dd. 12.03.2014; stortingsbewijs Belfius dd. 25.09.2013; bewijzen tewerkstelling op naam van de referentiepersoon en een derde; loonfiches derde; bewijs garantiestelling door derden tov betrokkene: deze documenten zeggen niets over de inspanningen van betrokkene om zich te integreren, en kunnen dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een element van integratie in het Rijk
- inschrijvingsattest Randstad dd. 20.12.2013; werkpostfiche Randstad; arbeidsovereenkomsten Randstad, T-Interim en Synergie met bijhorende loonfiches; aanwezigheidsattest opleiding ‘Nederlands voor Anderstaligen voor Technische Beroepen’ dd. 27.03.2014 en getuigschrift van deze opleiding; inschrijvingsbewijs cursus ‘Nederlands in de verkoop’ (VDAB); diverse VDAB opleidingsovereenkomsten (2013-2014); schrijven VDAB dd. 06.01.2014; curriculum vitae: deze bewijzen van tewerkstelling tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Ze vormen echter geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien het verwerven van een inkomen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld
- addendum inburgeringscontract; deelnameattest cursus maatschappelijke oriëntatie; inburgeringsattest dd. 15.05.2013: aangezien het volgen van een inburgeringstraject / een cursus maatschappelijke oriëntatie een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land
- attesten Nederlandse taallessen: deze documenten tonen aan dat betrokkene bereid is Nederlands te leren. Echter, aangezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land
- schrijven FC Turnhout dd. 01.08.2012; betalingsherinnering lidmaatschap fitnessclub dd. 26.08.2013; bijbehorend stortingsbewijs Belfius; diverse brieven Koninklijke Belgische Voetbalbond en

Voetbalfederatie Vlaanderen: lidmaatschap van een fitnessclub/sportclub is geen afdoende bewijs dat betrokkene heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land

- *attest van sociaal verzekerde CM dd. 06.09.2012: uit dit document blijkt dat betrokkene beschikt over een ziektekostenverzekering*
- *verklaringen op eer door derden mbt de integratie van betrokkene: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van integratie in ons land*

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Aangezien de referentiepersoon vertrokken is uit het Rijk, en het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken op basis van artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980, zijn de uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratie dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij adstrueert het middel als volgt:

“Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

[...]

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

In eerste instantie meent verzoeker dat de bestreden beslissing een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 42 quater van de vreemdelingenwet.

Op geen enkele wijze kan uit de bestreden beslissing afgeleid worden:

- ☐ *wanneer verzoeker zijn aanvraag als familielid van een burger van de unie heeft ingediend*
- ☐ *wanneer verzoeker zijn aanvraag als familielid van een burger van de unie werd erkend*
- ☐ *met wie verzoeker zich gezamenlijk vestigde*

Verzoeker meent dat dit een lacune is en essentiële elementen zijn die in de bestreden beslissing dienden te worden opgenomen (het dossier dient immers in concreto, individueel beoordeeld te worden), wat dvz nagelaten heeft te doen.

Dat verzoeker de mening toegedaan is dat dit reeds een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden wanneer de termijn van drie jaar begint, wanneer verzoeker zijn aanvraag indiende, wanneer zijn aanvraag werd erkend of de beslissing van einde verblijf binnen de 3 jaar genomen werd, enz....

Dit vormt voor verzoeker eveneens een schending van de rechten van verdediging aangezien hij zich hieromtrent dan ook niet pertinent kan verdedigen.

In tweede instantie is de bestreden beslissing een schending van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet.

Artikel 42 quater van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Verzoeker meent te vallen onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42 quater, § 4 van de vreemdelingenwet. Dit bepaalt: Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°,

bedoelde geval niet van toepassing: indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

Artikel 42 quater § 1, 4° bepaalt: In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

In casu is dit artikel van toepassing op verzoeker en niet alleen artikel 42 quater § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Dit blijkt minstens impliciet uit de bestreden beslissing daar waar zij stelt:

“Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet langer op het gezamenlijke adres verblijft; op 12.03.2014 wordt hij ingeschreven op een ander adres. Op 24.03.2014 wordt de wettelijke samenwoning officieel stopgezet; op 11.04.2014 wordt de referentiepersoon afgeschreven naar het buitenland.”

Dat verzoeker dan ook van mening is dat hij valt onder de voorwaarden van artikel 42 quater § 1, 4°.

Dat dit niet te betwisten valt.

Dat dit zelfs blijkt uit de bestreden beslissing daar waar zij uitdrukkelijk stelt dat verzoeker zijn wettelijke samenwoning officieel werd stopgezet en hij niet langer op het gezamenlijke adres verblijft.

Dat verzoeker dan ook van mening is dat de uitzonderingsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 42 quater § 4, 1° wel degelijk op hem van toepassing zijn.

Dat derhalve de bestreden beslissing een schending is van artikel 42 quater, § 1, 4° en artikel 42 quater § 4, 1°.

Dat verzoeker dan ook van mening is dat de uitzonderingsvoorwaarden wel degelijk op hem van toepassing zijn.

Dat dienst vreemdelingenzaken deze uitzonderingsvoorwaarden ten aanzien van verzoeker niet onderzocht hebben.

Dat dit niet correct is en een schending van artikel 42 quater, § 1, 4° en artikel 42 quater § 4, 1°.

Dat verzoeker bovendien deze elementen uitdrukkelijk heeft aangehaald en voorgelegd aan de dienst vreemdelingenzaken doch dat zij “tout court” stellen dat de uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing zijn zonder enige grondige motivering.

Dat verzoeker niet inziet waarom artikel 42 quater § 1, 4° op hem niet van toepassing is terwijl hij wel volledig voldoet aan deze voorwaarden.

Dat hieromtrent de bestreden beslissing niets motiveert.

Dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat volgende motivering van dvz: Aangezien de referentiepersoon vertrokken is uit het rijk en het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken op basis van artikel 42 quater 1°, 2 van de vreemdelingenwet, zijn de uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing afdoende is m.b.t. het feit waarom in huidige casu artikel 42 quater § 1, 4° op hem niet van toepassing is.

Dat is een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Zeker en vast gelet op de gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoeker.

Dat verzoeker aan de gemeente bovendien een brief heeft meegegeven met motivering waarom in huidige casu hij onder de voorwaarden valt van de uitzondering van artikel 42 quater § 4 van de vreemdelingenwet.

In deze brief stond het volgende:

Clîent voldoet aan minstens 1 van de uitzonderingssituaties zoals voorzien in artikel 42 quater § 4 van de vreemdelingenwet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

.... en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk

en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Hij had een partnerschap of gezinscel die minstens drie jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in België.

Sedert juni 2010 had cliënt een relatie met mevrouw van X.

Zij leerden elkaar kennen op het openbaar vervoer toen cliënt van Accra naar Tamale, noordelijke regio van Ghana, reisde.

Tijdens deze reis, kreeg de bus autopech waardoor ze 2 uren dienden te wachten op een ander transport. Tijdens deze uren, geraakten cliënt en mevrouw X aan de praat en leerden zij elkaar beter kennen.

Eens de andere bus arriveerde, namen cliënt en X plaats naast elkaar en van het een kwam het ander. De busreis duurde 12 uur. Die dag begonnen zij een relatie.

Met kerstmis 2010 en nieuwjaar 2010-2011 kwam X bij cliënt op bezoek voor 4 weken.

In april 2011 kwam X in Ghana wonen voor een periode van 6 maanden. In deze periode werkte X als vrijwilligster met straatkinderen in Accra. De ouders van X kwamen in deze periode ook op bezoek in Ghana om cliënt beter te leren kennen. Zij bleven er 3 weken.

In oktober 2011 keerden X terug naar Nederland.

Intussen hielden cliënt en X contact.

In mei 2011 kwam cliënt aan in Nederland en na een week gingen ze samenwonen in Turnhout waar ze reeds een appartement hadden gevonden en gehuurd.

In februari 2014 ontstonden er relatieproblemen tussen partijen.

Cliënt zijn droom is om professioneel voetballer te worden of model. In januari zag mijnheer een advertentie in een modemagazine om een opleiding te doen. X wou niet dat cliënt hieraan zou meedoen. Hoewel cliënt wist dat X hier niet mee gelukkig was, schreef hij zich toch in. Er ontstonden ruzies tussen cliënt en X waardoor de relatie aan een einde kwam.

Cliënt zal hiervan alle stavingsstukken bezorgen.

Voorts heeft hij een opleiding Nederlands gevolgd bij de VDAB en slaagde hierin.

Thans is cliënt een opleiding verkoop bij de VDAB aan het volgen.

Hij is in staat om in zijn eigen behoeften te voorzien en heeft voldoende bestaansmiddelen.

U zal hiermee wel rekening willen houden en indien nodig cliënt willen uitnodigen voor verdere informatie of voorlegging van stukken.

Dat dienst vreemdelingenzaken hieromtrent niets motiveert!

Dat hier zelfs niet naar verwezen wordt!

Dat verzoeker dit document wel degelijk heeft afgegeven aan de gemeente.

Dat dit een schending is van de motiveringsverplichting.

Dat dit een schending is van het redelijkheidsbeginsel.

Dat dit een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 42 quater § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen einde aan het verblijf wordt gesteld indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het rijk.

Dit is in casu het geval. Dit blijkt uit het emailverkeer tussen betrokkene en de referentiepersoon, gezamenlijke foto's (welke de gemeente niet allemaal heeft willen aannemen) verklaring wettelijke samenwoning 03.07.2012, vliegticket KLM referentiepersoon, aankoopbewijzen op naam van betrokkene en referentiepersoon, verklaringen van derden, ...

Verzoeker meent dat er geen einde aan zijn verblijf kan worden gesteld omdat hij zich in de uitzonderingsclausule bevindt. De gezamenlijke vestiging met mevrouw heeft minstens 3 jaar geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het rijk. Mijnheer heeft ook werk en een ziekten-onkosten verzekering. Dit wordt door dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet betwist.

Artikel 42 quater § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de begunstigde van een verblijfsrecht zich in 1 van de drie gevallen bevindt, er geen einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Verzoeker meent te voldoen aan deze voorwaarde, reden waarom de bestreden beslissing artikel 42 quater § 4, 1° van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Tenslotte meent verzoeker dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 42 quater § 1 laatste lid.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf dient dvz rekening te houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat dvz rekening heeft gehouden met:

☐ de duur van zijn verblijf in het rijk

Op geen enkele wijze verwijst de bestreden beslissing naar de duur van het verblijf in het rijk van verzoeker.

Dat derhalve de bestreden beslissing een schending is van artikel 42 quater § 1 onderaan als ook van de materiële motiveringsverplichting.

Dat voorts de bestreden beslissing ook eens schending uitmaakt van artikel 42 quater § 1 van de vreemdelingenwet daar waar zij stelt dat verzoeker geen afdoende bewijs van uitzonderlijke mate van integratie voorlegt of dat hij heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land

Dat op deze wijze dienst vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt aan het feit dat dienst vreemdelingenzaken dient rekening te houden met de mate van integratie van verzoeker.

Dat dit artikel nergens bepaalt dat het om een "uitzonderlijke" mate van integratie dient te gaan.

Dat dit artikel ook nergens bepaalt dat hij dient aan te tonen op een "bijzondere manier" geïntegreerd te zijn.

Verzoeker meent dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing, met het voorgaande, onvoldoende rekening heeft gehouden terwijl artikel 42 quater uitdrukkelijk stelt dat dvz bij het nemen van haar beslissing hiermee rekening dient te houden, minstens blijkt dit op geen enkele wijze of niet afdoende uit de bestreden beslissing.

Dat om die reden de bestreden beslissing dan ook een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft minstens blijkt dit niet afdoende uit de bestreden beslissing en vormt zij een schending van artikel 42 quater § 1 laatste lid aangezien dit artikel nergens stelt dat het om een uitzonderlijke mate van integratie dient te gaan of hij op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land.

Minstens blijkt niet dat er een afweging werd gemaakt conform artikel 42 quater van de vreemdelingenwet in het dossier van verzoeker m.b.t. deze elementen, minstens is dit niet afdoende gemotiveerd en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1^oer wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2°de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3°de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4°het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer 5°de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3 Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1°indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2°of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3°of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4°of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet .

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoeker betwist niet dat zijn partner uit België is verhuisd, maar voert aan dat dit impliceert dat hij zich niet enkel bevindt in de situatie voorzien bij artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet, maar ook in het geval voorzien in (4°) van dezelfde bepaling. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden

beslissing niet vermeldt wanneer hij zijn aanvraag als familielid van een burger van de unie heeft ingediend, noch wanneer zijn verblijfskaart werd toegestaan, noch in functie van wie, kan verzoeker bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij zegt niet te weten wanneer hij zijn verblijfskaart indiende en wie zijn partner toen was. In alle redelijkheid kan verzoeker geacht worden te weten, nu het een aanvraag betreft die hij zelf indiende, bovendien kunnen deze elementen worden teruggevonden in de gegevens van het administratief dossier. Zij blijkt dat verzoeker de aanvraag van de verblijfskaart indiende op 3 juli 2012, het betreft een document dat verzoeker zelf ondertekende. De Raad zien niet in op welke wijze het niet vermelden van deze elementen verzoeker benadeeld heeft. In de mate verzoeker aanvoert dat hij niet kon nagaan of de beëindiging van het verblijfsrecht binnen de bij wet voorziene termijn van drie jaar plaatsvond, merkt de Raad op dat, nu blijkt uit de stukken van het dossier, dat de aanvraag werd ingediend op 3 juli 2012, zodat de toekenning van het verblijf noodzakelijk van daarna dateert. Het verblijf werd beëindigd op 27 augustus 2014. Aldus blijkt hoe dan ook niet dat de beëindiging van het verblijfsrecht plaatsvond buiten de wettelijke termijn van vijf jaar (en niet drie jaar zoals verzoeker foutief aanvoert). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker op 25 april 2014 door de verwerende partij werd uitgenodigd om bewijzen neer te leggen die moeten toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals vereist door artikel 42quater, eerste lid van de vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd om zijn standpunt te kennen te geven en dat hij zich heeft kunnen verdedigen ten opzichte van de beslissing. Aldus blijkt niet dat verzoeker werd benadeeld door het niet vermelden van de datum van afgifte van de verblijfskaart.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij verkeert in het geval voorzien bij artikel 42quater, §1, 4° juncto §4, 1° van de vreemdelingenwet, aangezien zijn partner hem verlaten heeft, beperkt hij zich tot algemene beweringen. Artikel 42quater §4, 1° bepaalt dat het in artikel 42§1, 4°, bedoelde geval niet van toepassing is *“indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest”*.

Verzoeker voert niet aan dat hij reeds drie jaar zou hebben samengewoond of een geregistreerd partnerschap had bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker met zijn partner, van Nederlandse nationaliteit, een wettelijke samenwoning is aangegaan op 3 juli 2012. Aangezien de bestreden beslissing genomen werd op 27 augustus 2014, blijkt niet dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Er is immers vereist dat het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging drie jaar geduurd heeft. Verzoeker toont geenszins aan dat hij zich in die situatie zou bevinden. Er wordt geen enkel element aangereikt dat het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging langer dan drie jaar heeft geduurd.

De summiere motivering dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater van de vreemdelingenwet vindt dan ook steun in de elementen van het dossier en is in casu dan ook afdoende. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker hier zelf aanvoert dat de relatie duurt van mei 2011 tot februari 2014, waarbij hij zelf aangeeft dat de relatie minder dan drie jaar duurde zodat geenszins sprake is van het geval voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de beoordeling van de integratie in België betwist en aanvoert dat niet is vereist dat het om een uitzonderlijke mate van integratie zou gaan of om een bijzondere manier van geïntegreerd zijn, wijst de Raad erop dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Enkel in de mate dat de bindingen in België dermate zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, kan het verblijf verlengd worden. Uit de passages waarin wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een bijzondere integratie in België, kan niet worden afgeleid dat deze uitzondering op de algemene regel al te restrictief werd geïnterpreteerd op een wijze die niet verenigbaar is met de wet.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiteenzetten van de aangevoerde rechtsnormen en rechtsbeginselen, zonder deze evenwel in concreto te verbinden aan de bestreden beslissing.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT